

ת"ד (פתח תקווה) 6221-12-23 - מדינת ישראל נ' אחמד נאסר

בית המשפט תעבורה פתח תקווה

ת"ד 6221-12-23 מדינת ישראל נ' נאסר

לפני כבוד השופט עמיהת בר

מאשימה - מושיבה
מדינת ישראל
נגד

נאשם - מבקש
אחמד נאסר

החלטה

רצוי

ההחלטה ביחס לסעיף 57א לחסד"פ.

ההחלטה שלא להעמיד לדין בגין אחת העבירות שנחקרו בתיק, אינה "מאפסת" את תקופת את פרק הזמן הקצוב' להגשת כתב האישום ביחס לעבירה נוספת או אחרת שנחקרה בתיק.

1. לפני בקשה הנאשם - המבוקש, להורות על ביטול כתב האישום בהתאם לסעיף 57א לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982 (להלן - החסד"פ).

על פי המפורט בכתב האישום, בתאריך 8.6.22 בשעה 18:23 בטירה, נהג הנאשם בהיותו תחת השפעת סמים וזאת בניגוד לסעיף 62(3) + 39א לפקודת התעבורה.

כתב האישום הוגש בתאריך 26.12.23

טענות הצדדים:

2. ב"כ המבוקש - הנאשם, ביקש לבטל את כתב האישום. (ראה פרוטוקול מיום 18.12.24).

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם נחקר בחשד לשתי עבירות שבוצעו על ידי הנאשם באותן אירע. הן בגין חשד לנחיתה בשכרות והן באחריותו לתאונת הדרכים בה היה מעורב.

בסוף של יום הוגש כתוב האישום רק ביחס לנהייה בשכירות, כאשר לא יוחסה למבקר אחריות לתאונת.

לשיטתו של ב"כ המבוקש, לאחר והחליט שלא להעמיד לדין את המבוקש בגין תאונת הדרכים, הרי שהחקירה בעבירות השכירות הסתיימה עוד באותו יום של התאונה. لكن לשיטתו ישנה חריגה מעלה - 18 חודשים מזמן החקירה בעבירות השכירות ועד להגשת כתוב האישום.

ב"כ המשיבה - המאשימה, טענה כי מהמועד בו הועבר התקיק לשכת התביעה (ימים 17.7.22 ועד להגשת כתוב האישום בתאריך 15.11.23 עברו רק 16 חודשים. لكن התנגדה לבקשה.

דין והכרעה:

סעיף 57א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982.

3. בנוסף לחוקים הדנים בהתביעות עבירות, המחוקק **קבע בסעיף 57א לחס"פ** יחד עם הנחיות שהתקין היועמ"ש **'משן טיפול התביעה עד להגשת כתוב אישום' בהנחה שמספרה 4.1202.** [להלן: "הנחהה"] המתיחסות לקיצור התקופה להגשת כתוב אישום.

מדובר בהנחהה המתיחסת לתקופה שבין סיום החקירה וקבלת התקיק על ידי יחידת התביעה מהיחידה החקורתית ועד למועד הגשת כתוב האישום. דהיינו, פרק הזמן בו עורכי הדין מטעם המאשימה דנים בתיק ובריאות ומחייבים על הגשת כתוב אישום או גניזת התקיק.

"סעיף 57א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כך:

משך הליכי חקירה והעמדה לדין;

5א. (א) משך הליכי חקירה והעמדה לדין יהיה בהתאם לתקופות ש"י קבעו בנוהלי רשות החקירה באישור היועץ המשפטי לממשלה ובנחהה היעוץ המשפטי לממשלה, לפי העניין; לא יוגש כתוב אישום אם חלפו התקופות הקבועות בנהלים ובנחהה כאמור אלא בהסכמה היועץ המשפטי לממשלה.

4. בעקבות חקיקת **סעיף 57א לחס"פ** נכתבה הנחיית היועץ המשפטי לממשלה 4.1202-**משך טיפול התביעה עד להגשת כתוב אישום**, המתווה את פרקי הזמן הנדרשים לצורך גיבוש החלטת התביעה להגשת כתוב אישום.

משך **'פרק הזמן הקצוב'** לצורך גיבוש המאשימה להחלטה סופית, בתיקי עון צריכה להתקבל בתוך 18 חודשים. כתוב האישום בתיק זה מייחס לנאים עבירות על פי פקודת התעבורה מסווג עון.

5. בהנחהה נכתב כך:

"(2) בכלל, התביעה תגבש את החלטתה הסופית בעניין תיק חקירה מסויים לא יותר מפרק זמן זמן

אליה:

- (א) בעבירות מסווג חטא יש לפועל לסיום הטיפול בתיק בתוך 6 חודשים.
- (ב) בעבירות מסווג עוון ובעבירות מסווג פשע שדין עד עשר שנים מאסר
יש לפועל לסיום הטיפול בתיק בתוך 18 חודשים.
- (ג) בעבירות מסווג פשע שדין עשר שנים מאסר ומעלה יש לפועל לסיום הטיפול בתיק בתוך 24 חודשים.

(להלן יכוון פרקי זמן אלה - "פרק הזמן הקצובים")."

6. לגבי הדריך בה יש למנות את **'פרק הזמן הקצוב'** ממועד קליטת התיק ביחידת הتبיעה ועד להחלטה על הגשת כתב האישום, נכתב כר בסעיף 4א להנחיה (בסוף הסעיף):

"**מנין התקופות המצוינות לעיל יכול היה ביום מועד קליטת התיק ביחידת הتبיעה ועד למועד קבלת ההחלטה הסופית בדבר העמדה לדין או סגירת תיק, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי, או עד למועד החתימה על הסדר מותנה, לפי סימן א' לפרק ד' לחוק סדר הדין הפלילי.**"

במקרה שלנו, מועד קליטת התיק ביחידת הتبיעות הוא 17.7.22 - כפי שופיע בנספח לתגובה המשיבה.

מועד הגשת כתב האישום הוא 26.12.23 ולא 15.11.23 כפי שנכתב בתגובה המשיבה.

יחד עם זאת המועד בו נחתם כתב האישום הוא 15.11.23, והוא עומד בתנאי של **'החלטה סופית בדבר העמדה לדין'**, כפי שנכתב להנחיה בסעיף 4א.

טענת ב"כ המבקש כי ההחלטה שלא להעמיד לדין את הנאשם בגין אחוריות לתאונת "מקצרת" את תקופת 'פרק הזמן הקצוב'.

לא הוכחה התשתיית העובדתית על מנת לטעון את הטענה המשפטית.

ב"כ המבקש ביקש למנות את "פרק הזמן הקצוב" לכל עבירה בנפרד.

ב"כ המבקש, לא ניתן כל תשתיית עובדתית להוכיח את טען בדיון. לא הוצג כל מסמך המלמד כי כר הם פני הדברים. לא לגבי המועד האחרון בה בוצעה פעולה חקירה ביחס לעבירות השкорות ולא ביחס לחקירה תאונת הדרכים. כל הטעון היה טיעון בע"פ ללא הצגת מסמכים.

די בכר לדחות את הבקשה, שכן תנאי ראשון על מנת לקבל את הבקשה, הוא להניח את התשתית הריאיתית - העובדתית להוכחת הטענה, דבר שלא נעשה.

לא הוצג כל מסמך המלמד כי לא בוצעו פעולות חקירה נוספת ביחס לעבירות השכירות לאחר יום האירוע המתואר בכתב האישום.

הנסיבות הייעז המשפטי למסמכת לחקירה המיחסת למפר עבירות.

למעלה מן הדרוש, גם אם היה המבוקש מציג תשתיית עובדתית כפי שטען, דהיינו; שאינה נסיעה של המבוקש - הנאשם, הולידה חקירה משלבת של תאונה יחד עם עבירות שכנות, שבסיומה הוחלט שלא להעמיד לדין את הנאשם בגין אחריות לתאונה, דין הבקשה להידחות.

במצב דברים זה, ההחלטה שלא להעמיד לדין את המבוקש ביחס לחלק מהעבירות שנחקרו, אינו הופך את החקירה ביחס לתאונה '**כאי לו לא הייתה**'. הדבר אינו "**מאפס**" את **'פרק הזמן הקצוב'**.

על היחדה החוקרת לחקור **אירוע שלם ולא שברי אירועים**.

המסקנות של היחידה החוקרת הם ביחס לכל האירוע שנחקר על כל חלקיו.

לא ניתן לקבל את טענת ב"כ המבוקש, כי מרווח מנין **'פרק הזמן הקצוב'** יהיה שונה לגבי שתי עבירות שונות באותה חקירה. הדבר נוגד את ההיגיון הבריא ואת השכל הישר.

הנסיבות הייעם"ש מתייחסות גם למקורה בו נחקרים מספר חשודים או מספר עבירות ונקבע כי כאשר ישנה חקירה של עבירות שונות הקשורות באותו פרשה, או במקרים בהם נוהלה נגד אותו חשוד חקירה במספר עבירות במסגרת אותו תיק, נקבע כי במקרה זה תימנה התקופה למתן החלטת התביעה **לפי פרק הזמן הקבוע ביחס לעבירה החמורה יותר באותו תיק**.

לכן, ברור שמטרת ההנחייה של הייעם"ש וההתיחסות לפרק הזמן הקצוב בהנחייה, מתייחסים לסיום חקירה אחת שלמה, ולא פירוק החקירה לגורמים לפי סעיפי אישום.

מתוך הנסיבות הייעז המשפטי למסמכת ההנחייה מס' 4.1202 (עמודים 7-6)

"ב. מנין פרק הזמן לטיפול התביעה בתיקים עם מספר חשודים או מספר עבירות
במקרים בהם קשורים מספר חשודים באותו פרשיה, הרי שהמסכת העובדתית הנדרשת לבירור רחבה יותר ולפיכך הזמן הנדרש לבירור על-ידי רשות התביעה מתארך אף הוא. כך גם כאשר עבירות שונות בוצעו על ידי אותו אדם. משכך, כאשר נוהלה חקירה נגד מספר חשודים באותו תיק חקירה, **בעבירות שונות**

הקשרות באותה פרשה, או במקרים בהם נוהלה נגד אותו חשוד חקירה במספר עבירות בסוגרת אותו תיק, תימנה התקופה למתן החלטת התייעזה לפי פרק הזמן הקבוע ביחס לעבירה החמורה יותר באותו תיק. ניתן להזכיר, בהקשרנו זה, מן הקבוע בסעיף 9(ג)(5) לחוק סדר הדין הפלילי לעניין מנין תקופות התיישנות:

"(5) התנהלה חקירה נגד כמה חשודים באותו תיק חקירה, בעבירות שונות הקשורות לאותה פרשה, תימנה התקופה הנוספת לגבי עבירות אלה שהן מסוג פשע או עրוק, לפי העבירה החמורה מביניהן."

sicomo של דבר, גם אם בסוף היום חלק מהחקירה לא הבשיל לכדי גיבוש עבירה בכתב האישום, אין הדבר משנה את מנין **'פרק הזמן הקצוב'** ביחס לכל החקירה.

לאור האמור, הבקשה נדחתת.

בדין הנדחה בתאריך 27.1.25 ימסור ב"כ הנאשם את תגבותו לכתב האישום.

ניתנה היום, ז' טבת תשפ"ה, 07 ינואר 2025, בהעדך
הצדדים.